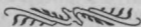

koder hodimo, povsod, kjer stanujemo, povsod, kjer delamo... Če ga pa že ne zapisujemo na zunanje z vidnimi črkami, zapisan nam bodi vsaj v spominu in srcu, da ga ponavljamo zopet in zopet ter vestno izpolnjujemo opomin sv. apostola Pavla: „Ali jeste ali pijete ali delate kaj drugega, vse delajte v čast božjo!“

Želja se jim je izpolnila.

Napisal Márijan.

I.

olnce se je nagibalo za milost božjo in rdeči njegovi žarki so zlatili obrastle vrhove, ki obdajajo našo dolino. Lahni oblaki so plavali po nebu in tudi oni so se navzeli od mogočnega solnca one čudovite lepote, ki vzradostuje človeku oko in srce. Vse je kazalo, da bode jutri lep praznik, in da se bo procesija vršila dostojno in sijajno, kakor že dolgo ne...

Bilo je namreč dan pred praznikom sv. Rešnjega Telesa. Že nekaj let sem je bilo vreme vedno mižavo, da se procesija ni mogla pomikati pod milim nebom, skozi veličastno božjo naravo, kjer šumijo žita in kjer se škrjanček dviga proti nebu, hvaleč svojega Gospoda... In ljudje so bili v resnici zadovoljni, srečni.

Možki so vozili vitke mlaje iz gozda ter jih postavljali ob cesti, ženske pa so plele vence, da bi ž njimi okrasile okna in kapelice. Po vsej vasi je vladalo neko sveto navdušenje, in roke vseh so se gibale v čast božjo.

Pelanka je sedela sama na pragu pred hišo. Težko ji je bilo pri srcu. Gledala je po vasi pridne ljudi in zdajpazdaj se ji je izvil iz prsi otožen vzdih.

„Kaj premišljaš, kaj?“ jo je ogovorila soseda Joškovka, ki je hotela iti ravno po vodo, ter jo vzbudila

iz tihih misli, „Ali nisi dobila zadnjič pisma s Hrvaškega? Kdaj pride domov, kaj pravi?“

„Ravno premišljam. Vsi smo tako zapuščeni, ko ga ni. Slabo piše. Prišel bi bil že zdavnaj, že za sv. Florijana, če bi bilo šlo vse po sreči. A trgovec, pri katerem so delali, je prišel na kant, in najbrž bo vse izgubljeno. Vendar pravi, da pride mogoče že drugi teden... Ah, saj pravim! Taki križi... Mala dva nimata nič obleke; jaz uboga reva jima pa nimam za kaj kupiti.““

„Kaj hočemo, no! Pomagaj si, jaz ti ne morem, kako bi ti rada.“

Joškovka je odšla dalje po vodo, in Pelanka je ostala zopet sama zatopljena v misli tihe in otožne...

Ni bilo dolgo potem, ko sta prisopla domov njena otroka, sedemletna Anica in devetletni Lojzek. Prinesla sta iz gozda svežega zelenja in pestrih cvetic, rdečih, modrih in belih, da bi okrasila za jutrišnji dan vse zunanje prostore hiše. Lojzek je bil objokan, a Anica žalostna. Položila sta zelenje in cvetlice na prag poleg matere.

„I, kaj vama je vendar, draga otroka“, ogovori ju mamica, „da sta tako otožna?“

„Kaj bi ne bil, ko nimam lepih čeveljcev in ne čednih hlač, da bi mogel iti jutri za procesijo! Vsi bodo šli, vsi učenci, a jaz naj grem bos? Revni smo, in pomagati si ne moremo.““

„Z menoj je ravno taka, mamica! Ah, kako rada bi šla, da bi posipala pred dobrim Bogom iz košarice pisano cvetje. Pa mi ni dano... A šla bom vseeno. Malnarjevo Minko bom prosila, naj mi posodi kako obleko. Ona jih ima tako več, saj so bogati... Morda se me usmili, če ji vse razložim...“

„Otročiča moja“, povzela je zopet mamica, „molili bomo doma. Procesija se bo pomikala tako mimo naše hiše, in vsegamogočni Bog bo čul našo prošnjo...“

Spet je začel Lojzek: „In to me še najbolj žalosti, ko mi je Županov Tinče očital danes, ko smo nabirali v gozdu zelenje: haha, — je dejal — ti ne moreš iti za procesijo, ker nimaš obleke. Bos si tudi. Ali te ni sram, še za procesijo ne boš šel... In glejte,

mamica, to me žalosti. Kaj morem za to, če smo revni. Njim se dobro godi, Boga naj zahvalijo, in zato lahko tako govori. A pri nas je drugače...“

Vsi so umolknili. Mater je zelo bolelo, da ne more ustreči dobrima otrokoma, ki jih je ljubila z vso ljubeznijo svoje duše...

Solnce se je bilo skrilo popolnoma, in zdajpa-zdaj je zavela lahka sapica skozi vas. Ob cesti so stali v dolgi vrsti zeleni mlaji, tako da je bila vaška cesta podobna mestnemu drevoredu. Ob nekaterih oknih so bili že spleteni nekateri venci, vanje vpleteni so bili pa dehteči cvetovi... Vse je bilo tako praznično; vse je komaj čakalo prihodnjega dne...

Pelanovi so odšli v sobo, ko so odvečerjali, so odmolili, in dan je bil pri kraju. Otroka sta odšla kmalu spat, mati pa je posedela še nekoliko zunaj na pragu. Mrak je bil nastal in zvezde so se prikazovale na nebu in vedno več jih je bilo... Lepi dan je preminil v lepo noč...

II.

Pelanka dolgo ni mogla zaspati. Skrbelo jo je, kaj bode vendar z možem, ali se kaj kmalu vrne ali ne. Po glavi so ji rojile razne misli: Če ne dobi denarja, tudi domov ne bo mogel. Pošiljati bi mu morala še sama. Kje naj vzame? Izposojevati si... Kdo naj posodi?... Pač, ljudje ga imajo radi, in dobilo bi se, če bi bilo ravno treba...

V takih nemirnih mislih je šla spat. Poprej je pa še poprosila Boga, da bi se izšlo vse po sreči.

Bilo je nekako po polnoči, ko narahlo nekdo potrka. Prestrašila se je skoro, a vendar se je ojuščila toliko, da je stopila k oknu in vprašala, kdo je.

„Odpri!“ se je začul zunaj moški glas. Bil je Pelan, ki se je vrnil s Hrvaškega. Spoznala ga je, in težek kamen se ji je odvalil od srca. „Samo da je doma, naj bo že tako ali tako“, si je mislila.

Tekla je k vežnim vratom ter mu odprla. „Sama sveta nebesa so te dala! Kako je to, da si že prišel? Nadejali smo se te pač, toda drugi teden, kakor si

pisal“, je hitela. „Skrbi so me mučile, grozne skrbi, in v stiskah smo bili velikih. Kako je to vendar, da si prišel danes?“

„Mislili smo, da bomo dobili denar šele prihodnji teden, a sreča je hotela drugače. Čakali smo brez dela tam lačni in žejni, pa usmiliti se nas ni hotel nihče. Nekega dne se je bil pa gospodar kar nenadoma odpeljal, ne da bi komu črhnil besedico o svoji poti... In tako smo živeli dolgo zapuščeni od vseh v veliki šumi, daleč od rojstnega kraja...“

Umolknil je nekoliko, a kmalu zopet nadaljeval: „Mislim, da ga je pekla vest, kajti čez tri dni se je vrnil. Izposodil si je bil nekod nekaj tisočakov, da nas je izplačal. Mogoče, da jih je dobil tudi pri kakih sorodnikih. Dobili smo sicer vsak nekoliko manj, kakor bi imeli dobiti, a boljše je kot nič. Odpravili smo se potem takoj v domovino. In sedaj sem tu, Bogu bodi hvala!“

„Prav je, no! Bog nas ni zapustil“, pristavila je ona. „Menda si lačen; kdo bi tudi ne bil od tako dolgega pota? Moram iti, da ti kaj pripravim.“ Odšla je k ognjišču, kjer je bilo še nekaj žerjavice.

Otroka, ki ju je objemal že precej časa sladki sen, sta se tudi začela gibati in zdajpazdaj je odprl kateri njiju oči. Preobračala sta se po postelji, a vzbudil ju je popolnoma šele oče sam, ko se jima je približal s svojo žuljavo desnico.

„Poglejta, otroka!“ je govoril, „jaz sem ata. — Angelčka moja, že dolgo vaju nisem videl. Celo leto skoro sem bil daleč od vaju in zdaj sem se vrnil.“

Nemo sta gledala Anica in Lojzek in si mela trudne oči. Ko sta dodobra izpregledala, planila sta po koncu in se ovila dobremu očetu okrog vratu, vesela, da ga po dolgem zopet vidita.

„Hej, očka, komaj sem vas čakal!“

„Jaz tudi!“

Veselje je vladalo v borni hiši, in precej časa je preteklo, da so se vlegli zopet k počitku.

Lojzek in Anica sta se vzbudila že zgodaj. Pred očmi jima je bila takoj procesija, ko sta bila še v postelji. Hm, in onadva se je ne moreta udeležiti!..

Očka so ju hoteli pa zelo presenetiti. Zaradi tega so jima res nekaj napravili, kar jima je gotovo še zdaj v spominu.

Mamica so bili povedali očetu, kako vedno mišlita na procesijo. A ker nimata obleke, ju to zelo žalosti. „Anica je celo dejala, da si jo izposodi.“

„Ej, ne bode si je treba ne“, so rekli očka in potegnili so z omare velik zavitek, v katerem sta bili dve obleki, ena za Lojzka, druga za Anico. Lojzkovo so položili na vzglavje, Aničino pa v vznožje.

Ko je Lojzek zjutraj prvi odprl oči, je debelo gledal, ko je videl ob sebi nekaj temnega. Potipal je, pogledal natančneje, in kako se je začudil, ko je izpoznal, da je to nova obleka.

Precej je podrezal Anico: „Hej, Anica, Miklavž je nosil nocoj!“

Tudi Anica je bila vesela, ko je videla, da je tudi njej prinesel Miklavž.

Očka pa so se na tihem smejali . . .

In prašam vas, mladi bralci, kdo je bil pri procesiji bolj srečen kakor Pelanov Lojzek in Anica?

Ko je Lojzka videl tisti Županov Tinač, ki ga je bil tako vjezil prejšnji dan, se mu je kar nos pobesil, tako ga je bilo sram . . .

Sirota.

Mamica zlata
V tihi gomili!
Kolikrat kruhek
Ste mi delili
Kolikrat v posteljco
Me položili,
Križek na čelce
Mi naredili.

Kolikrat božali,
Laske gladili,
Kolikrat v ustna
Me poljubili —
Mamica zlata
V tihi gomili . . .

Pa so k vam prišli
Tuji ljudje,

Da vas v gomilo
Spat položé . .

Mamica, v očke
Solza mi sili —
Mamica zlata
V tihi gomili . . .

Zvonimir.

